

॥29-03-18 প্ৰাতঃমুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন॥

মৰমৰ সন্তান, তোমালোকে পিতাৰ পেছা (কৰ্তব্য) আৰু গুণৰ সৈতে তেওঁক স্মৰণ কৰিব লাগে, স্মৰণৰ দ্বাৰাই তুমি বিৰ্কমজিৎ হ’বা, বিকাৰৰ মলি ভস্ম হ’ব।

প্ৰশ্ন: জ্ঞানৰ ধাৰণা কোন সকল সন্তানৰ বহুত সহজে হ’ব পাৰে?

উত্তৰ: যাৰ কোনো ধৰণৰ পুৰণা ওল্টা-পুল্টা সংস্কাৰ নাই, যাৰ বুদ্ধি স্মৰণৰ দ্বাৰা শুদ্ধ হৈ গৈ থাকে, তেওঁলোকৰ জ্ঞানৰ বহুত ভাল ধাৰণা হয়। ২- পৱিত্ৰ বুদ্ধিত হে অবিনাশী জ্ঞান ৰত্ন থাকিব, ৩)- ভোজন বহুত শুদ্ধ হ’লে- পিতাক স্বীকাৰ কৰাই পুনৰ খালেও জ্ঞানৰ ধাৰণা ভাল হয়। জ্ঞানৰ ধাৰণা কৰোঁতে কৰোঁতে তুমি মুৰুলীধৰ হৈ যোৱা।

গীত: তুমহাৰে বুলানে ক’ জি চাহ্তা হে’.....

ওম শান্তি। আত্মাই পৰমাত্মাক মাতে। কেৱল আত্মা বুলি ক’লেতো ক’ব আত্মাটো বাণীৰ পৰা নিলগত , সেই বাবে কয় জীৱাত্মাই পৰমাত্মাক মাতে। পৰমাত্মাৰ বিষয়লৈ ভক্তৰ বুদ্ধি ক’ত-ক’ত যায়। মনুষ্যই একো বুজি নাপায়। কিয়নো তেওঁলোকে বুজে পৰমাত্মা সৰ্বব্যাপি গতিকে বুদ্ধি ক’লে যাব। সৰ্বব্যাপি বুলি ভবাৰ কাৰণে ক’ব সকলো ভগৱানৰ ৰূপ। মাতি থাকে কিন্তু বুদ্ধিত লক্ষ্য নাথাকে। পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ ফালে বুদ্ধি নাযায়। কোনো জীৱ আত্মাৰ বুদ্ধিত এইটো নাহে যে আমি সেই জ্যোতিৰ লিঙ্গক কিয় স্মৰণ কৰোঁ? তেওঁ আমাক কি দিয়ে, যাৰ বাবে আমি তেওঁক স্মৰণ কৰোঁ? যি বহুত ভাল কিবা দি যায়, তেওঁকহে স্মৰণ কৰা যায়। তেওঁৰ স্মৰণ জীৱন শেষলৈকে থাকে। কোনোবাই পা-পইচা দিয়ে সেই লেনদেন চলি থাকে। কিন্তু ধৰি লোৱা কোনোবা দুখীয়াৰ, তেওঁক কোনোবাই ঘৰ বনাই দিলে বা তেওঁৰ কন্যাৰ বিয়াত কোনোবাই সহায় কৰিলে গোটেই জীৱন তেওঁক মনত থাকে। তেওঁৰ নাম-ৰূপ স্মৃতিত থাকে। অমুকাই মোক ঘৰ বনাই দিলে। ইয়াতো তোমালোক সন্তান সকলে বুজি পোৱা যে পিতাই আমাক বিশ্বৰ মালিক বনাই। মনুষ্যৰ নহয় আত্মাৰ জ্ঞান আছে নহয় পৰমাত্মাৰ জ্ঞান আছে। আত্মা হৈছে সুক্ষ্মৰো সুক্ষ্ম, যাক গমেই পোৱা নাযায়। কেতিয়া প্ৰৱেশ কৰে কেতিয়া ওলাই যায়, বহুত সুক্ষ্ম কথা। ইয়াৰ সাক্ষাৎকাৰো দিব্য দৃষ্টিৰ দ্বাৰাহে

হ'ব পাৰে। ব্ৰহ্ম বুলি কলে ব্ৰহ্মৰো সাক্ষাৎকাৰ হৈ যাব। অখণ্ড পোহৰেই পোহৰ দেখিবলৈ পোৱা যাব। ব্ৰহ্ম ততুটোত বহুত বৃহৎ পোহৰ দেখিবলৈ পোৱা যাব। কিন্তু পৰমাত্মা তেনেকোৱা বস্তু নহয়, যি মনুষ্যই বুজি বহি আছে। তোমালোক সন্তান সকলৰ বুদ্ধিতো আগতে লিঙ্গ ৰূপ আছিলে। এতিয়াতো বুদ্ধিত থাকে যে তেওঁ তৰাৰ সদৃশ। আত্মাৰ সেইটোৱেই ৰূপ, দ্বিতীয় আন কোনো বস্তু হ'ব নোৱাৰে। পৰম-আত্মাও সেই একেই বিন্দু ৰূপ। এতিয়া লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ইমান মহিমা, তেওঁৰ কি সৌন্দৰ্য আছে? আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটাই সতোপ্ৰধান। হৰ্ষিত মুখৰ, বগা। আত্মাতো বহুত সুস্বৰ্ণ বস্তু হয়। বুজোৱা হয় আত্মা মলিন হ'লে প্ৰকাশ কম হৈ যায়। এই পোহৰ কম আৰু বেছি হোৱাটো বহুত সুস্বৰ্ণ কথা। আমি চাকিৰ উদাহৰণ দিওঁ, কিন্তু আত্মা তাতোকৈয়ো সৰু তৰা এটা। সাক্ষাৎকাৰ হয় দেখিলোঁ আৰু গ'ল। এতিয়া তুমি পিতাক স্মৰণ কৰা। পিতাই নিজৰ ৰূপটো জনালে। তোমালোকে জানা শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ হয়। অন্য মনুষ্যই শিৱক স্মৰণ কৰে কিন্তু এই জ্ঞানৰ দ্বাৰা স্মৰণ নকৰে। তেওঁলোকে নাজানেই। নজনাৰ কাৰণে বিকৰ্মৰ বিনাশ হ'ব নোৱাৰে। এওঁলোকে নাজানেই যে আমি যোগ কৰিলে বিকৰ্মাজিৎ হ'ম। আচ্ছা পুনৰ কি হ'ব? ইয়াকো নাজানে। তোমালোকক পিতাই বুজাই যোগৰ দ্বাৰা তুমি বিকৰ্মাজিৎ হবা। ৫ বিকাৰৰ মলি ভস্ম হ'ব। বুজি পোৱাৰ পাছত সেই আনন্দত স্মৰণ কৰিব। তেওঁলোকে এইটো নাজানে যে পিতাক স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। এতিয়া পিতাই জ্ঞান দিছে। বাকী মনুষ্যতো অন্ধবিশ্বাসত আছে, যাৰ দ্বাৰা ভক্তি মাৰ্গত আধা কল্প সুখ পোৱা যায়।

এতিয়া তেওঁক এয়ালৈ আহ্বান কৰা হয়, তোমালোকে জানা মতাৰ প্ৰয়োজনেই নাই। পৰমাত্মাক যিহেতু নাজানেই গতিকে তেওঁক মাতে কেনেকৈ? যাক স্মৰণ কৰা যায়, তেওঁৰ মহত্বক, পেছাক, গুণ সমূহক জানিব লাগে। পৰমাত্মাৰ পৰিচয় কাৰোৰে ওচৰত নাই সেইবাবে জন্ম জন্মান্তৰ কি কি কৰি আহিলো, একোকে বুজা নাছিলো। এতিয়া পিতাই বহি বুজায়। গীততো কোৱা হয় বাবা আপুনি আহি জ্ঞান শুনাওক তেতিয়া আমি পুনৰ আনক শুনামগৈ। আমাক আহি ৰাজযোগ শিকাওঁক তেতিয়া আমি মুৰুলীধৰ হমগৈ। মুৰুলীধৰকেই জ্ঞানীতু আত্মা বুলি কোৱা হয়। তোমালোক সন্তানে জানা পিতা হৈছে নিৰাকাৰ। তেতিয়া হ'লে তেওঁ আহিল কেনেকৈ? এতিয়া বুজি পালো যে আত্মা পৰম ধামৰ পৰা আহে। প্ৰথমে প্ৰথমে গৰ্ভলৈ যাব লাগে। জীৱ আত্মা সকলোৱে পিতাক স্মৰণ কৰে, কিন্তু তেওঁৰ পেছাৰ একো জ্ঞান নাই। এনেয়ে মাতি থাকে। তেওঁ নাহেই। মই মোৰ সম্পূৰ্ণ সঠিক সময়ত আহোঁ যেতিয়া সংগম যোগ আৰম্ভ হয়। সংগম যুগ কেতিয়া আহে? যেতিয়া ৰাতি সম্পূৰ্ণ হৈ দিন হয়। সংগম যুগ আহিলে আৰু পিতাও লগতে

আছিলে। সংগম যুগতেই পিতাই আহি পঢ়াই। এই সকলো কথা তোমালোক ব্ৰাহ্মণ সন্তানেহে জানা। পিতাই বহি বুজাইছে মই নিৰাকাৰ জনে আহোঁ কেনেকৈ। এইটো কোনেও কেতিয়াও মন নকৰিলে। যদি কলি যুগৰ অন্তত আহিছিলে তেনেহ'লে পুনৰ আকৌ আহিব ন। কলিযুগৰ অন্ত আৰু সত্যযুগৰ আদিৰ সংগমতে আহে। নিশ্চয় কিবা কৰ্ম কৰিবলৈ আহিছিলে। নিশ্চয় সৃষ্টিক পাৱন কৰিবলৈ আহিব, তেতিয়াইটো কব যে আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম স্থাপন কৰিবলৈ আহে। কেনেকৈ আহে তাকো কোনেও নাজানে। পিতাই আহি প্ৰজা ৰচিব লাগে বা ৰাজযোগ শিকাব লাগে যদি কাক শিকাব? সত্যযুগত আদিত দেৱতা ধৰ্ম থাকে। ইয়াৰ প্ৰথমতে ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণ আছিলে। গতিকে নিশ্চয় ব্ৰাহ্মণৰ শৰীৰত আহি ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণ ৰচিব লাগিব। ব্ৰাহ্মাক কোৱা হয় প্ৰজাপিতা। এতিয়া সেই ব্ৰাহ্মা আহিব ক'ৰ পৰা। কি সুস্ম বতনৰ পৰা নামি আহিব? যেনেকৈ বিষ্ণুৰ অৱতৰণ দেখুওৱা হয় ওপৰৰ পৰা **গৰুৰ** ওপৰত উঠি আহে। এতিয়া বিষ্ণুটো ইয়ালৈ আহিব লগীয়া নাই। বিষ্ণুৰ দুটা ৰূপ লক্ষ্মী নাৰায়ণ যি আছে তেওঁলোকেও ইয়াত এই পঢ়াৰ দ্বাৰা এই পদ পাইছে। বিষ্ণুৰ দুটা ৰূপ লক্ষ্মী-নাৰায়ণেই পালন কৰে। কিন্তু এনেকৈ কোনো গৰুৰৰ পৰা নানামে আৰু তাত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ আত্মা একেলগে নহে। প্ৰথমতে নাৰায়ণৰ আত্মা আহিব আৰু তাৰ পিচত লক্ষ্মীৰ আত্মা আহিব। সন্মিলন কৰিব তেতিয়া বিষ্ণুক যুগল ৰূপ বুলি কোৱা যাব। ৰাধা-কৃষ্ণ বিষ্ণুৰ দুটা ৰূপ। সৰু কালো দেখুৱাব লাগে নহয়। এই কথাবোৰ আৰু কোনেও নাজানে। পিতাই বহিলে বুজাইছে যেতিয়া এই প্ৰথম নম্বৰে ৮৪ জন্ম সম্পূৰ্ণ কৰে তেতিয়া মই এওঁৰ শৰীৰত আহি পুনৰ এওঁকেই প্ৰথম নম্বৰ বনাব লাগে। ৮৪ জন্ম ভোগী নিশ্চয় বৃদ্ধ অৱস্থা পাইছিলে যাৰ বাবে তেওঁৰ নাম ব্ৰাহ্মা ৰাখে। এওঁৰ ভিতৰত প্ৰবেশ কৰিছে।

এতিয়া তোমালোক সন্তান সকলে বুজি পোৱা মনুষ্য সৃষ্টি কেনেকৈ আৰু কেতিয়া ৰচে। এই কথাৰ আৰু কোনো মনুষ্যৰ জ্ঞান হ'ব নোৱাৰে। মনুষ্যই যেতিয়া নতুন কিবা ভাল বস্তুৰ আৱিষ্কাৰ উলিয়াই তেতিয়া চৰকাৰৰ ওচৰলৈ যায় তেতিয়া তাক বৃদ্ধিলৈ আনোতে সহায় কৰে। এই জ্ঞানো এনেকুৱাই। প্ৰথমে প্ৰথমে পিতা আহি এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিলে, এওঁ শৰীৰত বহি এওঁক জ্ঞান দিলে। প্ৰথমে প্ৰথমে অলপ অলপ আছিলে, এতিয়া বৃদ্ধি পাই গৈ আছে। কিমান গভীৰৰ পৰা গভীৰ কথা তুমি শুনি আছা। প্ৰথমতে সৰল জ্ঞান আছিলে এতিয়া গভীৰ হৈ গৈ থাকে। কিন্তু আত্মাত পুৰণা উল্টা-পুল্টা সংস্কাৰ ভক্তিৰ সংস্কাৰ যি আছে সেইখিনি যেতিয়া উলাই যাব তেতিয়া জ্ঞানৰ ধাৰণা হ'ব। যোগ যদি কৰে তেতিয়াহে বিকৰ্ম বিনাশ হৈ গৈ থাকিব আৰু বুদ্ধি শুদ্ধ হৈ গৈ থাকিব। প্ৰথমে অলপ জ্ঞান শুনিলেই কিমান নিচা লাগিছিল আৰু দৌৰিছিল। আৰু কিমান ভাগিও পৰিছিল। মায়াইও

আমনি কৰি দিয়ে। এতিয়া ব্ৰহ্মাৰ সন্তান তেওঁলোক হৈ গ'ল ব্ৰহ্মা কুমাৰ আৰু কুমাৰী। এইটো সম্পূৰ্ণ ৰীতিত বুজিব লাগে। নহ'লে মনুষ্যই ভয় খায়। এতিয়া পিতাইটো নিশ্চয় মনুষ্যৰ শৰীৰ ল'ব লাগিব। তাকো বয়োজ্যেষ্ঠ লাগিব। সৰু শিশুৰ ভিতৰত প্ৰৱেশ কৰিব নেকি? কয়, বহুত জন্মৰ অন্তৰ জন্মৰ অন্ত মই আহোঁ। এওঁ বহুত শাস্ত্ৰ পঢ়িছিলে, গুৰু কৰিছিলে। গতিকে অনুভৱি হ'ব ন। পিতাই কয় মই বানপ্ৰস্থ অৱস্থাত আহোঁ। শাস্ত্ৰ আদি পঢ়িছিলে সেইবাবেইটো বুজাব পাৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তানে জানা কেনেকৈ বাবা আহে আৰু আহি মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা বনাই অৰ্থাৎ পুৰণি দুৰ্নীয়াক নতুন বনাই। তোমালোকক এতিয়া নতুন বনাই আছে। এই পুৰণি শৰীৰত ৰাজযোগ শিকি পুনৰ সত্যযুগী নতুন শৰীৰ গৈ ল'ব। পুনৰ দেৱী দেৱতা বুলি কোৱা হ'ব। তাত মায়া নাথাকে। এইটো তোমালোকে বুজিব পাৰিবা যে আমি ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰী হওঁ। ব্ৰহ্মা হৈছে প্ৰজাপিতা। বাস্তৱতে ব্ৰহ্মাৰ সন্তান তোমালোকেহে হোৱা, ব্ৰাহ্মণৰ আৰম্ভণি সংগমতেই হয়। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা আমি ব্ৰাহ্মণে পঢ়ো। ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ ৰক্ষণাবেক্ষণ দিওঁ। আমি আমাৰ বিকাৰৰ আত্মতা দিওঁ। যজ্ঞত সকলো স্বাহা কৰা হয়। গতিকে আমি ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞত অন্য কোনো আৱৰ্জনা নিদিওঁ, নিজৰ পাপকহে স্বাহা কৰোঁ। কোনো জুই আদি জ্বলোৱা নহয়। কোনো আৱাজ আদি কৰা নহয়। তেওঁলোকে কিমান আৱাজ কৰে।- স্বাহা, স্বাহা.....আমিতো যোগত থাকোঁ, কোনো কোলাহল নহয়। মৌনতা। যোগ অগ্নিৰ দ্বাৰা পাপ ভস্ম হৈ যায়। এই ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞৰ দ্বাৰা আমি নিজৰ ৫ বিকাৰক স্বাহা কৰোঁ গতিকে পাপ ভস্ম হৈ যায়। ব্ৰাহ্মাৰ জীয়েক সৰস্বতীও বুলি কোৱা হয় যাক জগদম্বা কোৱা হয়, তেওঁৰ দ্বাৰা মনো কামনা পূৰ্ণ হয়। সেই অম্বায়েই পুনৰ লক্ষ্মী হয়।

সন্তানক পইণ্টছ(Points) বুজোৱা হয়, ধাৰণাও হ'ব লাগে। ধাৰণা তেতিয়া হ'ব যেতিয়া যোগত থাকিব তেতিয়া বিকৰ্মও বিনাশ হ'ব, বুদ্ধি পৱিত্ৰ নহ'লে অবিনাশী জ্ঞান ৰত্ন নৰ'ব। সন্তান সকলক বুজোৱা হৈছে যে প্ৰথমে ভোগ লগাই তাৰ পিছত খোৱা, কিয়নো সকলো তেওঁৰেই দিয়া। গতিকে প্ৰথমে তেওঁক স্মৰণ কৰি ভোগ লগাই, আহবান কৰা হয়। পিছত যেন একেলগে লগ হৈ খায়। বাবা হৈছে সম্পূৰ্ণ পৱিত্ৰ। আমি ভিলনিহে যেন(ৰাজস্থানৰ এটা জাতি)। আমি স্মৰণ কৰিলে বাবাই কি আমাৰ লগত বহি খাব পাৰিব। আমি নিজকে সম্পূৰ্ণ পৱিত্ৰটো বুলি ক'ব নোৱাৰিম। তেনেহ'লে কি আমি ভিলনি সকলৰ লগত খামনে? পাছত গ্লোৰ লৈ ল'ম। গ্লোৰ লোৱাটো কোনো খোৱা নহ'ল। সুগন্ধি লৈ লয়। হয়, কোনোবা ৭৫% ধাৰণা যুক্ত ভাল সন্তানে ভোজন বনাই বাবাক স্বীকাৰ কৰালে গন্ধৰ উপযোগী হয় কাৰণ বাবা একদম শুদ্ধ। তেওঁ আমাৰ নিচিনা পতিতৰ লগত খাব এইটো নিয়মেই নকয়। তেওঁ গ্লোৰ লয় চাগে? বাবাই কয় মই গ্লোৰ কিয় লম, মইটো নিষ্কামি। গ্লোৰ

লবলৈও মোৰ ওচৰত সময় নাই। মই ১০০% নিষ্কামী। ভোগ ওপৰলৈ যায়, বহুৰূপী বহি দেৱতাক খোৱাই। দেৱতাই বিচাৰে আমি ব্ৰহ্মা ভোজন খাওঁ সেয়েহে বাবা মামা আৰু লগতে ওপৰৰ পৰা দেৱতাৰ আত্মা আহে, তেওঁলোকে বহিলৈ খায়। তথাপিও ৰুচি ভাৱে তেতিয়া খাব যেতিয়া বনাওঁতা জন যোগী হ'ব। দেৱতাইও ব্ৰহ্মা ভোজনৰ মহিমা কৰে। পিতাই কয় মই আহিলো তোমালোকৰ সেৱা কৰিবলৈ। মইটো তোমালোকৰ নিষ্কামী সেৱক। তোমালোকে লাগিলে ৩৬ প্ৰকাৰৰ নালাগে ১০৮ প্ৰকাৰৰ ভোগ লগোৱা, ভক্তসকলেই ভোগ লগালে ভক্ত সকলেই বিতৰণ কৰি খালে। ভগৱান নিষ্কামী হ'লেও আগবঢ়াব লাগে। ডাঙৰ ৰজাসকলে কেতিয়াও হাতে গ্ৰহণ নকৰে। তাৰ মাজতো বেলেগ বেলেগ থাকে। কোনো কোনোৱে লৈও লয়। বাবাৰ ৰজাসকলৰ লগত যোগাযোগ থাকে যে। গতিকে আমি বাবাক ভোগ লগাওঁ, কামনা কৰোঁ যে বিশ্বৰ মালিক হ'বলৈ ৰাজ্য লম। তেওঁ হৈছেই দাদা। এই সকলোবোৰ সুস্বাদু কথা। ভোগ ক'তো লৈ নাযায়। ইয়াতেই বহি বৈকুণ্ঠৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰে। ইয়াৰ পৰা যেন গুপ্ত হৈ গল। আচ্ছা।

অতি মধুৰ আগতে হেৰাই যোৱা পুনৰ লগ পোৱা স্বদৰ্শনধ্ৰুৱাৰী সন্তান সকলক মাতৃ-পিতৃ ও বাপদাদাৰ স্নেহযুক্ত স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক শতালৈ নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মূখ্য সাৰ-

১) পিতা নিষ্কামী তথাপিও ভোজনৰ ভোগ লগাব লাগে। বহুত শুদ্ধতাৰে ভোজন বনাই বাবাৰ লগত বহি খাব লাগে।

২) এই ৰুদ্ৰ যজ্ঞত যোগবলৰ দ্বাৰা নিজৰ পাপ স্বাৰ্থ কৰিব লাগে। শব্দত আহিব নালাগে, মনে মনে থাকিব লাগে। বুদ্ধিক যোগবলৰ দ্বাৰা পৱিত্ৰ বনাব লাগে।

বৰদান:- অধিকাৰীৰ আসনত স্থিত হৈ সহজ যোগী জীৱনৰ অনুভৱ কৰাজন মহান আত্মা ভৱ।

যেনেদৰে ভাষণ দিয়াৰ আসন সহজে লৈ লোৱা তেনেদৰে এতিয়া সৰ্ব অনুভৱৰ অধিকাৰীৰ আসন লোৱা। অধিকাৰী আসনত সদায় স্থিতি লৈ থাকিলে সহজ যোগী, চিৰদিনৰ কাৰণে যোগী, স্বতঃ যোগী হৈ যাবা। এনেকুৱা অধিকাৰ সম্পন্ন সকলৰ আগত মায়াইহে মূৰ দোৱাব, তেওঁলোকক মূৰ তল নকৰোৱাই। যেনেদৰে হৃদৰ বিশেষ অধিকাৰী ব্যক্তিৰ আগত সকলোৱে মূৰ দোৱাই। অধিকাৰীৰ

মহানতাই সকলোকে মূৰ তল কৰোৱাই। এনেদৰে তোমালোক মহান আত্মাই অনুভৱৰ অধিকাৰী হৈ থাকিলে সকলো নিজেই নিজেই মূৰ তল কৰিব।

শ্ল'গান:- সদায় আনন্দত থাকা, সুখৰ খাজানা বিতৰণ কৰা আৰু সকলোৰে ভিতৰত আনন্দৰ লহৰ বিলাই দিয়া, এইয়াই শ্ৰেষ্ঠ সেৱা।